

INAUGURACIÓ DEL CURS DE L'INSTITUT SUPERIOR DE CIÈNCIES RELIGIOSES DE VIC – 2014-2015

Seminari Diocesà // 9-10-2013

Dijous XXVII - II: Ga 3,1-5 // Lc 11,5-13

Sr. Rector del Seminari Diocesà,
Sra. Directora de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic,
Professors, alumnes,
Germans tots, estimats de Déu.

Iniciem el nou curs amb l'eucaristia votiva de l'Esperit Sant. Ho fem des de la certesa que és l'Esperit Sant el qui guiarà el nostre cor i la nostra intel·ligència en el recte coneixement de les coses de Déu i en el coneixement de les realitats veritablement humanes en aquest nou curs.

En les lectures que avui ens han estat proclamades hem escoltat com Jesús ensenya els seus deixebles a pregar amb confiança de fills, perquè pregar és parlar amb Déu, el nostre Pare, que sabem que ens estima. I en concret ens ha dit: *Penseu que si vosaltres, que sou dolents, sabeu donar coses bones als vostres fills, molt més el Pare del cel donarà l'Esperit Sant als qui l'hi demanen*. Així, doncs, el Senyor ens convida a pregar amb confiança, demanant al Pare del cel el do de l'Esperit Sant. És el que fem en aquests moments tenint ben presents tots els qui formem el nostre Institut. El do increat del Pare i del Fill és donat a mans plenes al cor dels creients que amb humilitat es deixen omplir amb els seus dons. Però no solament hem de pregar avui en aquesta missa d'inici de curs del nostre Institut Superior de Ciències Religioses de Vic, sinó que la pregària ha d'acompanyar la vida de cada dia, tant dels professors, com dels alumnes i del personal que configura aquesta institució diocesana.

La pregària autèntica és aquella que ens porta a l'adoració del Déu veritable. Solament des de l'adoració del misteri podem acostar-nos a Déu. Tradicionalment es distingeixen dues vies per les quals podem avançar en el coneixement de Déu. La primera és la via o teologia catafàtica; terme que prové del grec *cata-fasis*, que significa 'afirmació'. La segona és la via o teologia apofàtica, provinent també del grec, *apo-fasis*, que significa 'negació'. Mentre que la teologia catafàtica intenta de dir el que Déu és, la teologia apofàtica en té prou amb designar el que Déu no és. Aquesta recomana l'admiració i el silenci. Ambdues formes d'estudi del misteri de Déu estan estretament lligades. Ens pertoca a nosaltres de fer el que anomenem «teologia agenollada», en el sentit que ens cal unir la pregària a l'estudi. Com, si no, podrem arribar a comprendre quelcom del misteri de Déu? El que no neix de la humilitat que cerca, a la llum de l'Esperit Sant, no és autèntic coneixement que porti al misteri de Déu.

Sant Pau en el fragment de la seva carta als cristians de Galàcia ens fa veure com n'és, de fàcil, retornar al camí no correcte quan hom oblida el misteri de Jesucrist clavat a la creu. En cada tombant de la història hi ha sempre la temptació de fugir de l'escàndol de la creu per anar a realitats aparentment més comprensibles i més lluminoses. Les modes de cada moment ens poden fer caure en el parany de l'esclavatge. No són les nostres obres, ni les millors; no són els nostres pensaments, ni els millors; no són les nostres relacions, ni les millors; no són les nostres institucions, ni les millors, el que ens salva. La salvació no es troba en ningú més que en Jesucrist

mort i ressuscitat. És per la fe en Jesucrist que ens ve de la predicació de l'Església, signe pobre, sagrament universal de salvació, que nosaltres rebem el do de l'Esperit Sant que ens dóna la llibertat dels fills de Déu. Recordem el que ens deia sant Pau i apliquem-ho a la nostra vida: *Responeu-me només això: L'Esperit Sant, el va rebre perquè havíeu practicat la Llei o perquè heu cregut?*

Pel nostre baptisme i per la confirmació hem rebut el do de l'Esperit Sant que ens porta a viure en la llibertat; però aquesta llibertat, do de l'Esperit Sant, ens mena a fer morir les obres pròpies de la carn, com ens diu sant Pau en la mateixa carta als Gàlates. Aquests, com hem escoltat, no van ser capaços de deixar-se portar del tot per l'Esperit Sant. En ells i en nosaltres ha d'haver el sant temor, do de l'Esperit Sant, que ens fa vetllar sobre nosaltres mateixos, perquè amb el pretext de la llibertat no caiguem en les obres pròpies de la carn. Deixar-se portar de veritat per l'Esperit Sant fa que aquest doni en nosaltres el seu fruit: l'amor, el goig, la pau, la paciència, la bondat, la fidelitat, la mansuetud, la sobrietat (cf. Ga 5,22). És aquest el fruit que cal demanar en l'inici de curs del nostre Institut. Que l'Esperit Sant ens ompli amb els seus set dons per a poder viure amb el cor net i avançar tots, mestres i alumnes, en el coneixement de Déu i del seu misteri. Perquè, com ens diu Jesús: *Feliços els nets de cor: són ells els qui veuran Déu* (Mt 5,8). Sí, volem ser dels nets de cor per a veure Déu en el seu misteri mentre caminem per aquest món, i en la visió cara a cara en l'eternitat de Déu. Si ens deixem amorosir per la misericòrdia de Déu que ens allibera en cada moment, podrem viure en el camí dels qui cerquen el cor net. El papa Francesc quan anuncia el *kerigma* ens dóna una formulació que és vàlida sempre per a tots nosaltres: «Jesucrist t'estima, ha donat la seva vida per salvar-te, i ara és viu al teu costat cada dia, per il·luminar-te, per enfortir-te, per alliberar-te» (EG, 164).

Preguem els uns pels altres, tots els qui formem aquest Institut Superior de Ciències Religioses, a fi que aquest curs sigui un moment de gràcia que ens porti al nucli de la nostra fe cristiana: Jesús mort i ressuscitat. Que el que aquí aprofundim sigui vida autènticament cristiana i ens dugui a ser els evangelitzadors que la nostra societat i la nostra Església necessiten.

Ens encomanem a la intercessió de santa Maria, seu de la Saviesa. Que ella ens sigui intercessora en tots els treballs d'aquest curs. Que la seva mà maternal ens guardi en els camins de la veritat i de l'amor. Amén.